

καταλάβει νότια πολιτεία και να της επιβάλει καθεστώς ομοσπονδίας με κατοχικό σχήμα; Όχι τέτοιο πράγμα δεν υπάρχει. Γιατί στην Κύπρο να υπάρξει;

Ένα Κυπριακό Κράτος ενιαίο πρέπει να είναι ο εφικτός μας στόχος με μια Κυβέρνηση, ένα Πρόεδρο, μια Οικονομία, μια διοίκηση και ένα Κρατικό μηχανισμό απαλλαγμένο από το στρατό κατοχής και τους έποικους. Μέσα σε τέτοιο καθεστώς μπορούμε να παραχωρήσουμε στους Τουρκοκύπριους περιφερειακή αυτονομία στα δικά τους εδάφη που κατοικούσαν προ της εισβολής που δεν είναι πιο πάνω από 13% της κυπριακής γης.

Με αυτή τη διευθέτηση μπορεί να κρατηθεί η ελληνικότητα των εδαφών μας και να εξασφαλιστεί η επιβίωση του ελληνισμού της Κύπρου μας στη γη των πατέρων μας.

Αυτά χρειάζονται να γίνουν, αυτή πρέπει να είναι η πολιτική μας σε πολιτικό και διπλωματικό επίπεδο και να μην υπακούμε στις υποδείξεις των ξένων, γιατί εκείνο που έχει σημασία είναι ότι το δίκαιο είναι με το μέρος μας και η Τουρκία πρέπει να βρίσκεται συνεχώς στο εδώλιο του κατηγορουμένου, χρειάζεται εδώ και τώρα εθνική στρατηγική μεταξύ Ελλάδος και Κύπρου, αύριο θα είναι αργά.

ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΙΘΑΚΗ

Ήταν ένας ξένος
της ξενιτιάς ένα θύμα
που γύριζε στην ξένη γη
δίχως καμιά ελπίδα
και μόνο μ' ένα όνειρο
να ξαναδεί πατρίδα
- να ξαναδεί την Ιθάκη -

Πολέμησε, πλανήθηκε,
η μοίρα τον εξέχασε
δεν πέτυχε σκοπό του,
και τώρα μόνο καρτερεί
να βρει το γυρισμό του,
- να ξαναδεί την Ιθάκη -

Μια μέρα σαν καθόμουνα
στο βράχο στ' ακρογιάλι
κι ατένιζε το πέλαγος
ζητώντας την Ιθάκη
μέσ' τ' όνειρο την ζύγωσε
και βγήκε στ' ακρογιάλι.

Τ' αδέρφια του περίμεναν
με ανοικτή αγκάλη,
κι όλοι τον αγκαλιάζανε
κι έπαιρναν το φιλί του
σαν ο αφρός της θάλασσας
τραγουδι των κυμάτων
διέκοψαν του τ' όνειρο
ξεσπάζοντας στον βράχο.

Σάββας Νικολάου

ΑΠΟ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΛΑΟΓΡΦΙΑ ΤΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ ΖΑΜΠΟΥΚΙΑ, ΖΙΖΙΦΙΑ ΚΑΙ ΛΥΓΑΡΙΑ

Κωστή Κοκκινόφτα

Αρκετά είδη δένδρων αντικρίζονταν από το λαό ως συνδεδεμένα με μία ξεχωριστή ιστορία που στη θρησκευτική της διάσταση είχε συνήθως άμεση συσχέτιση με τα Άγια Πάθη. Πιο συγκινητική από τις ιστορίες αυτές ήταν η σχετική με το δέντρο λυγαριά που από το ξύλο της φτιάχτηκε ο Τίμιος Σταυρός. Η λυγαριά, σε αντιδιαστολή προς τα άλλα δένδρα που είχαν σκληρυνθεί με αποτέλεσμα να μην μπορούν οι ξυλοκόποι να τα πελεκήσουν, έδωσε τον κορμό της ώστε να κατασκευαστεί ο Σταυρός για την Σταύρωση του Χριστού. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε την αιτία ώστε να περιφρονηθεί από τα άλλα δένδρα. Η λαϊκή αυτή παράδοση αποτέλεσε πηγή έμπνευσης για τους ρομαντικούς ποιητές των αρχών του αιώνα μας που συνέθεσαν και σχετικά ποιήματα στα οποία έδιδαν στη λυγαριά την προσωνυμία "κλαίουσα" από τον μετέπειτα της θρήνο για τη συμμετοχή της στη Σταύρωση.

Ένα άλλο δένδρο, η ζαμπουκιά, ονομάστηκε από το λαό "δένδρο του Ιούδα". Σύμφωνα με την παράδοση όπως αυτή αναφέρεται στη "Φωνή της Κύπρου στις 18/30.5.1885 ο Ιούδας αμέσως μετά που πρόδωσε τον Χριστό κρεμάστηκε σ' αυτήν. Πάνω στον κορμό της ζαμπουκιάς φύονται αρκετά αυτοφυή εξογκώματα, τα οποία μοιάζουν με μανιτάρια και έχουν αρκετή ομοιότητα με τα ανθρώπινα αυτιά. Τούτα τα εξογκώματα ονομάστηκαν από το λαό "αυτιά του Ιούδα".

Τέλος η ζιζιφιά, δένδρο που καλλιεργήθηκε σε σημαντικό βαθμό στους κήπους των Ιεροσολύμων και μεταφέρθηκε από τους προσκυνητές των Αγίων Τόπων στην Κύπρο

για μεταφύτευση ήταν που έδωσε τα αγκάθια της για να κατασκευαστεί ο ακάνθινος στέφανος του Χριστού.

Αξίζει να αναφερθεί ακόμη μία παράδοση για το δένδρο από τον κορμό του οποίου έγινε ο Τίμιος Σταυρός. Η παράδοση αυτή αναφέρεται από τον Κύπριο Αρχιμανδρίτη Γαβριήλ Καραπατάκη στο βιβλίο του "Λόγοι και Ομιλίες" που εξέδωσε στα 1952 στην Αθήνα και έχει τις ρίζες της στην Παλαιά Διαθήκη. Σύμφωνα με αυτήν οι μόνοι διασωθέντες μετά την καταστροφή των Σοδόμων ήταν ο Λωτ και οι θυγατέρες του. Αυτές νομίζοντας πως στη γη δεν υπήρχαν άλλοι άνδρες μέθυσαν τον πατέρα τους και συνευρέθηκαν μαζί του για λόγους τεκνοποιίας. Το αμάρτημά του αυτό ο Λωτ εξομολογήθηκε στο θείο του Πατριάρχη Αβραάμ και ζήτησε κάποιο επίτιμο ώστε να λάβει συγχώρηση. Ο Αβραάμ έδωσε στο Λωτ τρεις ράβδους, μία από κυπαρίσσι, μία από πεύκο και μία από κέδρο και του παράγγειλε να τις φυτέψει σε μια έρημο, 5 ώρες μακριά από τον Ιορδάνη στην κοιλάδα που ονομάστηκε αργότερα "κοιλάδα του Σταυρού". Του είπε δε πως για το αμάρτημα θα λάμβανε συγχώρηση αν οι ράβδοι που θα ποτίζονταν από το νερό του Ιορδάνη στο τέλος βλαστούσαν. Στο δρόμο όμως από τον Ιορδάνη προς την κοιλάδα αν συναντούσε κάποιον που θα ζητούσε νερό ο Λωτ έπρεπε να του δώσει και να χύσει το υπόλοιπο. Στη συνέχεια θα επέστρεφε στο ποτάμι να ξαναγέμιζε τους ασκούς και να δοκίμαζε και πάλιν να ποτίσει τις τρεις ράβδους. Αναρίθμητες φορές ο Λωτ προσπάθησε να εκτελέσει την προστα-

γή του Αβραάμ αλλά σχεδόν πάντοτε κάποιος του ζητούσε νερό με αποτέλεσμα να μην καταφέρει στον πρώτο χρόνο, παρά μόνο μία φορά να τις ποτίσει. Προς το τέλος του χρόνου αυτού κατάφερε να τις ξαναποτίσει ενώ κατά το δεύτερο χρόνο δυστυχώς δεν τις πότισε καθόλου. Κατά τον τρίτο χρόνο μπόρεσε επιτέλους και τις πότισε άλλη μια φορά. Το λιγοστό αυτό νερό ήταν όμως αρκετό ώστε να αρχίσουν να βλαστάνουν τα τρία αυτά κομμάτια ξύλου. Όπως μάλιστα ήταν φυτεμένα στον ίδιο λάκκο, οι κορμοί τους έσμιξαν και έγιναν σαν ένας και μόνο από τα κλαδιά και τα φύλλα τους ξεχώριζε το πεύκο από το κυπαρίσι και τον κέδρο. Το δένδρο αυτό κόπηκε πολύ αργότερα όταν κτιζόταν ο ναός του Σολομώντα. Τελειώθηκε όμως πολύ τους κατασκευαστές του ναού αφού όπου κι αν τοποθετούσαν τον κορμό του δεν ήταν δυνατό να σταθεί όρθιος ή να εφαρμόσει καλά. Έτσι εκνευρισμένοι από την ιδιορρυθμία του ξύλου το πέταξαν μακριά αποκαλώντας το "καταραμένο". Από τον κορμό αυτό έφτιαξαν τελικά οι βασανιστές του Χριστού τον Τίμιο Σταυρό.

Οι παραδόσεις αυτές είχαν την προέλευση τους σε τοπικές ιστορίες όπως αυτές διασώζονταν ανάμεσα στην αγιοταφίτικη αδελφότητα των Ιεροσολύμων. Διαδόθηκαν δε στην Κύπρο από τους προσκυνητές που επισκέπτονταν τα άγια προσκυνήματα της περιοχής και αποτέλεσαν ένα σημαντικό μέρος από τις λαϊκές ιστορίες και τους μύθους των χωριών του νησιού.

ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ 25/3/84

Θυμάμαι και αναπολώ
κί' απ' το μυαλό δεν βγαίνει,
το σπίτι μου το πατρικό
στην γη την κουρσεμένη.
Το κύμα του γυαλού φιλά
τον βόρεια αυλή του
τ' αγέρι πάνω του κτυπά
και σπάζει την ορμή του.
Γύρω, τριγύρω λουλουδιές,
τριαντάφυλλα και κρίνα,
όμορφες ματσκορουδιές
και όλα τ' άλλα κείνα.
Μέσ' την αυλή την μπροστινή,
βασιλιτσία και δυόσμο,
με την θωριά σου απ' εκεί
τον κόσμο χάρεις' όλο.
Γονιοί και πάπποι μου εκεί,
γεννήθηκαν, στεριώσαν,
εκεί κί' εγώ, χα γεννηθή,
εκεί με μεγαλώσαν.
Έρθαν μια μέρα ξενικοί
κί' από εκεί μας διώξαν,
πήραν την γη την πατρική,
το σπίτι μου κουρσέψαν.

Ανδρέας Παναγίδης

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ

Χριστόδουλος Παχουλίδης

Η περίοδος της Μ. Τεσσαρακοστής που διερχόμαστε, μαζί με όλες τις άλλες ψυχοσωτήριες ακολουθίες που μας προσφέρει για πνευματική ανύψωσή μας, μας προσφέρει και τον Ακάθιστον Ύμνον, ο οποίος είναι πλεγμένος με τα πολύτιμα άνθη της Ιρθόδοξης Εκκλησιαστικής μας ποίησης.

Ο Ακάθιστος Ύμνος είναι ο μόνος ανάμεσα στους πολυαριθμούς Ύμνους της Εκκλησίας μας που διασώθηκε ολόκληρος σε ακολουθία της Ανατολικής Εκκλησίας. Γράφτηκε προς τιμήν της Υπεραγίας Θεοτόκου, της Υπερμάχου Στρατηγού του Γένους των Ελλήνων, που λύτρωσε την Κωνσταντινούπολη από πολλά δεινά. Αποτελείται από το προοίμιο: "Το προσταχθέν μυστικώς λαβών εν γνώσει..." που σήμερα αντικατεστάθη με το Κοντάκιο: "Τη Υπερμάχω Στρατηγώ τα νικητήρια..."

Ο Ύμνος έχει ακροστοιχίδα τα 24 γράμματα του Ελληνικού αλφαβήτου. Αρχίζει από το Α ("Άγγελος πρωτοστάτης...") και τελειώνει στο Ω ("Ω πανύμνητε Μήτηρ..."). Το πρώτο μέρος του Ύμνου είναι ιστορικό και αναφέρεται στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, στην επίσκεψη της προς την Ελισάβετ, στις αμφιβολίες του μνήστορος Ιωσήφ, στην προσκύνηση των ποιμένων και των Μάγων, στην Υπαπαντή και στην αναχώρηση του Ιησού στην Αίγυπτο. (Α-Μ), το δεύτερο μέρος θεωρείται Θεολογικό και ασχολείται με την ενανθρώπιση του Κυρίου δια της Παρθένου Θεοτόκου και δια την σωτηρίαν των πιστών. (Ν-Ω).

Κατά την παράδοση ο Ύμνος έγινε τον έβδομο μ.Χ. αιώνα, περίπου το 626. Την εποχή εκείνη, οι Άβαραι, ένας βάρβαρος λαός, πολιορκήσαν την Κωνσταντινούπολη. Ο Κεράτιος κόλπος γέμισε από τα πλοία τους και η στεριά από το βαριά οπλισμένο στρατό και τεράστιες πολιορκητικές μηχανές. Ο Αυτοκράτορας Ηράκλειος έλειπε σε πόλεμο ενάντια στους Πέρσες, στα βόθρα της Ασίας, που κούρσεψαν τα Ιεροσόλυμα και πήραν μαζί τους τον Τίμιον Σταυρό, πλήθος αιχμαλώτων χριστιανών, μαζί με τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων Ζαχαρία. Ελάχιστοι οι υπερασπιστές της Βασιλεύουσας. Ο Αντιβασιλεύς Κωνσταντίνος (ο μικρός γιός του Ηράκλειου), ο Πατριάρχης Σέργιος και ο Πρωθυπουργός Βώνος δεν απελπίσθησαν. Κάλεσαν κλήρο και λαό να προσευχηθεί στην Εκκλησία της Παναγίας των Βλακερνών και να επικαλεσθεί την Παναγία των Βλακερνών την προστάτιδα της Κωνσταντινουπόλεως. Πράγματι ο λαός προσευχήθηκε. Ούτει εν άρμασι και ούτει εν ίπποις, ημείς δε εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών μεγαλυνησόμεθα". (Ψαλμ. 19, στ. 8). Η Παναγία έκανε το θαύμα της. Ένας ανεμοστρόβιλος έσάρωσε κυριολεκτικά και ο στρατός που βρισκόταν στην στεριά με επικεφαλής τον αρχηγό των Αβάρων, Χαγάνον, είδαν επάνω στις επάλξεις της Κωνσταντινούπολης "γυναίκα σεμνοφορούσαν, περιτρέχουσιν το τείχος, μόνην ούσαν" και φόβος θεήλατος τους εκυρίευσε και έφυγαν προτοπάδην για να σωθούν. Η πόλη σώθηκε από βέβαιη καταστροφή και ευγνώμονες οι χριστιανοί κατέφυγαν πάλι στο Ναό της Παναγίας των Βλακερνών, απο-

δίδοντες στην Παναγία, την Υπέρμαχο Στρατηγό τα νικητήρια με ευχαριστήριους ψαλμούς και ύμνους. Τότε πρωτοψάλθηκε και ο Ύμνος που λέγεται Ακάθιστος σήμερα, γιατί τότε ψάλλοντάς τον οι χριστιανοί έμειναν όρθιοι. "Όρθοστάδην τότε πας ο λαός κατά την νύκτα εκείνην, τη του Θεού Λόγου Μητρί γηθόμενος έμελψαν".

Ο Ακάθιστος Ύμνος λέγεται και "Χαιρετισμοί της Παναγίας", επειδή περιέχει πολλά "χαίρε". Είναι χαιρετισμός μαζί με προσευχή προς την Παναγία. Τις πρώτες τέσσερις Παρασκευές των Νηστειών, ο Ακάθιστος Ύμνος ψάλλεται τμηματικά και ολόκληρος ψάλλεται την Παρασκευή της Ε' Εβδομάδος.

Σε κάθε δύσκολη στιγμή, όχι μόνον της προσωπικής και οικογενειακής μας ζωή, αλλά και ολοκλήρου του Έθνους μας, στην Παναγία καταφεύγουμε με την βεβαιότητα ότι θα ακούσει τις προσευχές μας και θα μας λυτρώσει από τους κινδύνους που μας κυκλώνουν.

Αυτή η Παρθένος Μαρία στήριξε και προστάτευσε για χίλια τόσα χρόνια την Βυζαντινή αυτοκρατορία. Αυτή στήριξε τους μεγάλους ήρωες του 1821' ώστε να φέρουν εις αίσιον πέρας το θαύμα εκείνο της εθνικής απελευθέρωσης του γένους των Ελλήνων. Αυτή ενίσχυσε τα στρατευμένα παιδιά της Ελλάδας στους Βαλκανικούς πολέμους του 1912-13, αυτή πορεύθηκε μαζί τους στα βάθη της Μικράς Ασίας και έκλαυσε στην καταστροφή της Σμύρνης. Αυτή βάδισε με τους στρατιώτες μας επάνω εις τα Βορειοπαιρωτικά βουνά και εβοήθησε να γράψουν το έπος του 1940-41. Αυτή ενίσχυσε τα παιδιά της Κύπρου στον αγώνα του 1955-59. Το τροπάριο της, "Τη Υπερμάχω Στρατηγώ", έγινε θούριο νίκης δια μέσου των αιώνων. Σ'

αυτήν ας στρέψωμε το βλέμμα και σήμερα που εμπερίστατοι ευρισκόμαστε σαν Ελληνισμός και στην Κύπρο και στην Ελλάδα και ας την παρακαλέσουμε να σταθεί δίπλα μας βοηθός και ενισχυτής. Τότε ας είμαστε βέβαιοι ότι θα τύχωμεν της βοήθειας της και με την χάρη του Χριστού θα μπορέσουμε να επαναλάβουμε και τώρα προς τους εχθρούς μας τον προφητικό εκείνο λόγο: "Μάθετε όλα τα έθνη, ότι είναι μαζί μας ο Θεός και ταπεινωθήτε, γιατί δεν είναι μόνιμος η νίκη σας. Όσον και να έχετε υπερισχύσει, θα νικηθήτε... Τον δε φόβον που ζητήτε να μας εμπνεύσετε, δεν θα τον φοβηθώμεν, ούτε θα ταραχθώμεν από αυτόν, διότι είναι μαζί μας ο Θεός". (Ησαΐου η' 9-10-12-13). Με αυτές τις προϋποθέσεις θα ακουσθεί ξανά σ' όλες τις σκλαβωμένες τώρα εκκλησίες μας, ο νικητήριος παιάνας προς την Παρθένον Μαρίαν:

Τη Υπερμάχω Στρατηγώ τα νικητήρια

ώς λυτρωθείσα των δεινών, ευχαριστήρια

αναγράφω Σοι, η Πόλις Σου, Θεοτόκε.

Αλλ' ως έχουσα το κράτος απροσμάχητον

εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον,

ίνα κράζω Σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε"

ΜΑΡΙΑ Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ

Δρ Κλείτου Ιωαννίδη

Φωτισθείσα ενθέως Σταυρού τη χάριτι, της μετανοίας εδείχθης, φωτοφανής λαμπηδών, των παθών τον σκοτισμόν, λιπούσα πάνσεμνε όθεν ως Άγγελος Θεού, Ζωσιμά τω Ιερώ, ωράθης εν τη ερήμω, Μαρία Οσία Μήτηρ μεθ' ου δυσώπει υπέρ πάντων ημών".

"Η πορνείας πρότερον, μεμεστωμένη παντίοις, Χριστού νύμφη σήμεραν τη μετανοία εδείχθης, Αγγέλων, την πολιτείαν επιποθύσα, δαίμονας Σταυρού τω όπλω καταπατούσα δια τούτο Βασιλείας ουρανού, εφάνης νύμφη,Μαρία πάνσεμνε".

Με αυτά τα λόγια η εκκλησία τιμά και υμνεί την Οσία Μαρία την Αιγυπτία, τη γυναίκα που πέρασε από την κόλαση της αμαρτίας στον Παράδεισο της αγιότητας.

Η Μαρία η Αιγυπτία καταγόταν από ένα χωριό της Αιγύπτου, αλλά στην ηλικία των δώδεκα χρόνων κατέβηκε στην Αλεξάνδρεια και για δεκαεπτά χρόνια επεδόθη στον έκλυτο καιαμαρτωλό βίο. Έζησε, σύμφωνα με τον Ιερό Συναξαριστή: στα χρόνια του Μεγάλου Ιουστινιανού.

Η ιστορία της Μαρίας της Αιγυπτίας έχει απασχολήσει πολλούς στη διάρκεια των αιώνων. Στη Γαλλία ο συγγραφέας Ζακ Λεκαριέρ έδωσε μια προσωπική και μυθιστορηματική προσωπογραφία της Μαρίας της Αιγυπτίας. Το βιβλίο του έγινε, μπεστ σέλλερ και μεταφράστηκε και στην ελληνική.

Ας δούμε ωστόσο πως η ίδια διηγείται μέσα στην έρημο στην πέτρα του Ιορδάνου χώραν, στον Αββά Ζωσιμά, στα τελευταία χρόνια της ασκητικής ζωής της, στην πο-

ρεία της από τις ηδονικές πράξεις της σάρκας, στην οδό τη μετανοίας και της απαθείας. Γράφει ο Ιερός Συναξαριστής:

"Αββά Ζωσιμά, εντρέπομαι, η αμαρτωλή, να διηγηθώ τα έργα μου διότι είναι γεμάτα εντροπήν αλλά θα τα εξομολογηθώ σήμεραν όλα προς την αγιωσύνην σου. Εγώ, τίμια Γέρων, είμαι από την Αίγυπτον όταν έζων οι γονείς μου κι εγώ ήμουν εις ηλικίαν δώδεκα ετών, άφησα τους γονείς μου και μετέβην εις την Αλεξάνδρειαν, εκεί δε ήμουν πολιτική δεκαεπτά χρόνια και τόσον εκυλιόμην εις την αμαρτίαν, ώστε δεν τους έπαιρνα τίποτε και τόσον ήμουν πτωχή ώστε έζων με την εργασίαν των χειρών μου, άλλοτε με την ρόκαν, και άλλοτε με άλλην εργασίαν. Μιαν ημέραν λοιπόν εξήλθον έξω εις τον αιγιαλόν και βλέπω πλήθος ανθρώπων οι οποίοι εισήρχοντο εις πλοίον τι μεγάλο και ως το είδα ηρώτησα ένα από κείνους, πού πήγαιναν οι άνθρωποι αυτοί. Αυτός δε μου απάντησεν "Εις την Ιερουσαλήμ πηγαίνομεν, διότι πλησιάζει η ημέρα της Υψώσεως του Σταυρού". Τότε λέγω προς εκείνον "Άραγε θέλουν να υπάγω και γω μαζί των;" Λέγει εκείνος: Εάν έχης να δώσης τον ναύλον, κανείς δεν σε εμποδίζει"". Εγώ δε είπον "Δεν έχω τον ναύλον, αλλ' έχω το σώμα μου, δια να τραφώ και να υπάγω έως τα Ιεροσόλυμα χωρίς αγώγιον. Εκείνος ως ήκουσε τους λόγους μου, έφυγε γελών. Εγώ δε, Αββά Ζωσιμά, όκι ότι είχα καλόν σκοπόν να υπάγω εις τα Ιεροσόλυμα, αλλ' επεθύμουν να σύρω και άλλους πλησίον μου. Σου είπον; Αββά Ζωσιμά μου, μη με αναγκάζης να ειπώ περισσότερα, διότι μιάίνω την γην και τον αέρα με τους λόγους

μου".

Αυτά ειπούσα η Αγία εισώπησε.

Λέγει τότε ο Ζωσιμάς "Είπε μου, Μήτηρ Οσία, έως το τέλος και μη αποκρύψης τίποτε από εμέ". Πάλιν δεν απεκρίθη η Αγία και είπεν: "Αββά Ζωσιμά, επειδή με αναγκάζεις, θα σου τα ειπώ όλα. Παρευθύς λοιπόν έρριψα κάτω την ρόκαν μου και τρέχω εις ένα από τα πλοία εκείνα όπου ήσαν έτοιμα να φύγουν διότι ήσαν και άλλα πολλά πλοία έτοιμα να ξεκινήσουν και βλέπω εκεί δέκα νέους ωραίους, οπίνες εισήρχοντο εις το πλοίον και τους λέγω "Πάρτε και εμέ μαζί σας και δώσατε τον ναύλον δι εμέ και εγώ θέλω τον εξαγοράσει." Εκείνοι, ως ήκουσαν τούτο, με επήραν εις το πλοίον και όσας αμαρτίας έκαμα εκεί, Αββά εντρέπομαι να σου τας διηγηθώ. Αυτό δε μόνον θαυμάζω, πως δεν εσχίσθη η θάλασσα να μας καταπίη, όλους, όσοι είμεθα μέσα εις το πλοίο, αλλά ο Θεός ανέμενε την μετάνοιά μου. Όταν δε εξήλθον από το πλοίον, δεν με έφθασαν αι πρώται μου αμαρτίαι, αλλ' εζήτησαν και άλλους περισσότερους εραστάς. Τέλος έφθασε και η ημέρα της Υψώσεως και εγώ συνέχιζα, όπως και πρώτα, την αμαρτίαν. Έβλεπα δε τους ανθρώπους, οπίνες μετέβαινον τη νύκτα εις την Εκκλησίαν και τους πκολούθουν κι εγώ, μόνον και μόνον δια να βλέπω τους νέους. Όταν δε έφθασα εις την Εκκλησία προσεπάθουν να εισέλθω και εγώ από την θύραν, με απώθουν όμως και άλλοι και δεν με άφηναν να εισέλθω" Τοιουτρόπως λοιπόν εισήλθον όλοιεις την Εκκλησίαν, εις εμέ δε εστάθη αδύνατον να προχωρήσω και έμενον έξω τρεις και τέσσερεις φορές προσεπάθησα αλλά δεν ημπόρεσα. Τότε εστάθην εις μίαν εξωτερική γωνίαν του Ναού ισταμένη δε εκεί, ενεθυμήθην ότι από τας αμαρτίας μου δεν δύναμαι να εισέλθω και ενώ έκλαια δια τας αμαρτίας μου βλέπω

άνωθεν μου, ότι ήτο Εικών τις της Παναγίας και ως την είδα εδάκρυσσεν και είπα 'Παρθένε Δέσποινα Θεοτόκε, η γεννήσασα τον Κύριον ημών Ιησού Χριστόν γνωρίζω ότιδεν είμαι αξία να βλέπω την αγία Σου Εικόνα εξαιτίας των πολλών μου αμαρτιών αλλ' επειδή δια τούτο έγινε ο Θεός άνθρωπος, δια να καλέση τους αμαρτωλούς εις μετάνοιαν βοήθησον με και εμέ να εισέλθω εις την Εκκλησίαν, ίνα ιδω το άγιο ξύλο όπου εσταυρώθη ο Υιός Σου δια τας ιδικάς μου αμαρτίας και έχυσε το άγιον Του Αίμα, δια να σώση τους αμαρτωλούς και εάν καταξιωθώ να το ιδω, σε παρακαλώ να γίνης εγγυήτρια προς τον Υιόν Σου, ότι πλέον δεν θα μιάνω το σώμα μου, αλλ' όταν εξέλθω από την Εκκλησίαν θα υπάγω όπου με οδηγήσης".

"Αυτά είπα και έλαβα ολίγην άνεσιν έπειτα ανεμίσθην με άλλους ανθρώπους και εισήλθον εις την Εκκλησίαν, κανείς δε πλέον δε με ημπόδισεν, όπως την πρώτην φοράν. Όταν δε είδον το Πανάγιον Ξύλον του Τιμίου Σταυρού, φόβος και τρόμος με κατέλαβεν έπεσα λοιπόν κάτω εις την γην και το προσκύνησα με δάκρυα και ως το προσεκύνησα, έδραμον πάλιν εις τον τόπον όπου ήτο ιστορημένη η Θεοτόκος και κλαίουσα έλεγα 'Συ, Παναγία Παρθένε, δεν με περιεφρόνησες την αμαρτωλήν και αναξίαν δούλην σου, αλλά με κατηξίωσες να ιδω εκείνο, το οποίον ηγάπουν και επεθύμουν δια τούτο, Δέσποινα Θεοτόκε, δείξε μου τον δρόμον, πως να σωθώ Συ γενού οδηγός της σωτηρίας μου Συ η οποία έγινες εγγυήτρια, Συ καθοδήγησε με, πως να είμαι αρεστή εις τον Υιόν Σου". Ενώ δε εγώ έλεγον ταύτα, ήκουσαφωνήν ήτις μου είπε "Αν περάσης τον Ιορδάνην, θέλεις εύρει μεγάλην ανάπαυσιν". Ως δε ήκουσα τούτο, εβόησα μεγαλοφώνως: "Δέσποινα, Δέσποινα, μη εγκαταλείψης με". Αυτό είπα καιεξήλθον, ίνα υπάγω προς τον Ιορδάνην. Εις τον

δρόμον με είδε Χριστιανός τις και μου έδωσε τρία νομίσματα δια το όνομα του Χριστού. Τα πήρα λοιπόν και αγόρασα τρεις άρτους. Εκεί ηρώτησα τινα, ποιος δρόμος οδηγεί εις τον Ιορδάνην. Εκείνος δε μου έδειξε τον δρόμον και ήρχισα κλαίουσα να περιπατώ. Αργά προς το εσπέρας έφθασα εις τον Ναόν του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου, πλησίον του Ιορδάνου και την ημέραν εκείνην μετέλαβα εις το Μοναστήριον, έφαγον μισόν άρτον και έπιον από το ύδωρ του Ιορδάνου έπειτα έπεσα και κοιμήθην εκεί. Το πρωί, όταν εξημέρωσε κατήλθον εις τον ποταμόν και ευρούσα πλοιάριον, επέρασα με αυτό τον ποταμόν και ήλθον έως εδω όπου βλέπεις, Αββά Ζωσιμά".

Ηρώτησε τότε ο Γέρων "Πόσους χρόνους έχεις, Αγία, όπου είσαι εδω εις την έρημον;" Απεκρίθη η Αγία: "Τεσσαράκοντα χρόνους έχω εδω, Αββά Ζωσιμά". Ηρώτησε δε πάλιν την Αγίαν ο Ζωσιμάς "Και πόθεν εύρισκες την τροφήν σου μέχρι σήμερα; Πώς επέρασες τόσοσ χρόνους"; Απεκρίθη η Αγία.

"Δυο και ήμισυ άρτους είχαν όταν επέρασα τον Ιορδάνην και τόσο εξηράνθησαν, ώστε έγιναν ως πέτραι όμως με αυτούς, τρώγουσα από ολίγον και με τα χορτάρια αυτής της ερήμου επέρασα".

Κατόπιν ηρώτησε πάλιν ο Γέρων "Πώς επέρασες τόσοσ καιρόν; Είχες κανένα πειρασμόν ή όχι;... Η Αγία απεκρίθη.

"Αββά Ζωσιμά, με ερώτησες πράγμα δια το οποίον φρίττω και να το ενθυμούμαι, διότι εάν σου είπω τους όσους πειρασμούς υπέμεινα και έπαθα, φοβούμαι μήπως τους πάθω και πάλιν". Αλλ' ο Γέρων της λέγει "Παρακαλώ σε δούλη του αληθινού Θεού, μη μου κρύψης τίποτε, αλλά διηγήσου μου όλα δια την αγάπην του Χριστού". Απεκρίθη η

Αγία;

Πίστευσε με, Αββά Ζωσιμά, δεκαεπτά χρόνους έκαμα εις την έρημον αυτήν, όπου είχα πολλούς πειρασμούς από τον δαίμονα διότι όταν ήρχιζα να φάγω, ενεθυμούμην το κρέας και τα οψάρια της Αιγύπτου, ενεθυμούμην τον οίνον τον πολύν, όπου έπινα εκεί και κατεκαίετο η καρδιά μου, διότι εδω ουδέ καν νερόν δεν είχαν να πίνω. Ενεθυμούμην πάλιν τα άσματα όπου ήξευρα και ήρχιζα να τραγουδω και παρευθύς ενεθυμούμην τας αμαρτίας μου και την Παναγίαν Παρθένον, την οποίον έβαλα εγγυήτριαν, και μου ήρχοντο δάκρυα και έκλαιον, η ταλαίπωρος, Ευθύς τότε επεκαλούμην την Θεοτόκον και αμέσως έλαμπεν έμπροσθεν μου φως περυσόν και εχάνοντο οι κακοί λογισμοί".

Πώς να διηγηθώ, Αββά Ζωσιμά, την φλόγαν όπου έκαίε την καρδίαν μου δια την πορνείαν; Όταν όμως μου ήρχετο τοιούτος λογισμός, έπιπτα κάτω εις την γην με δάκρυα και δεν εσηκωνόμην, εάν δεν ήθελα ιδει εκείνο το φως να σκορπίση τους λογισμούς μου. Λοιπόν με τοιούτους πειρασμούς, Αββά Ζωσιμά, ηνωχλόμην κατά τους δεκαεπτά εκείνους χρόνους από τότε δε έως σήμερα, με την βοήθειαν της Παναγίας μου, δεν έχω κανένα πειρασμό". Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία μέσα από τη μακρόχρονη και σκληρή άσκηση, καθώς και στην οδύνη της μοναξιάς, κατόρθωσε τα ακατόρθωτα. Φωτίστηκε από το Πνεύμα το Άγιο και απέκτησε το προορατικό χάρισμα. Απέκτησε επίσης την ικανότητα να στέκει μετέωρη και να κινείται στον αέρα. Διήλθε τον Ιορδάνη χωρίς τη βοήθεια του πλοιαρίου και εκάλυψε απόσταση ημερών σε χρόνο ελάχιστο.

Η οσία, ζήτησε από τον Αββά Ζωσιμά να μην ανακοινώσει σε κανένα την εξομολόγηση της, μέχρις ότου αποθάνει. Στη συνέ-